

לאן צועד הרב יצחק הרצוג?

כתבו: רחל סלייטר, תמר זקס
אייר: ינון פתחיה

הרב יצחק אייזיק הלוי הרצוג
תרמ"ט-תשי"ט (1888-1959)

הרבנית שרה הרצוג
תרנ"ו-תשל"ט (1896-1979)

עריכה: **רחל סלייטר**

ליווי וייעוץ פדגוגי: **אסתר חטב**, מפקחת ארצית קדם-יסודי בחמ"ד

איור: **פתחיה ינון**

עריכת לשון: **עומר פדור**

ניקוד: **ישראל אליצור**

עיצוב גרפי ועימוד: **סטודיו שחר שושנה**

קראו והעירו: **הרב דוד עצמון** - ממונה תושב"ע, תוכניות לימוד ואישור ספרי לימוד; **בת שבע מלכה** -

מדריכה ארצית; **צביה בר-שלום** - מדריכה ארצית; **גיטל פינר** - גננת ומדריכה; **זהורית שטאל** - מפקחת;

רחלי מיימון-שוורץ - מרצה במכללת הרצוג; **רחל מלכא** - גננת; **אילנה נקש** - גננת; **גבריאלה פרקש**;

בת סיני גיבלי - גננת לשעבר

תודותינו מסורות **לנשיא יצחק הרצוג**, **לד"ר יצחק הרצוג**, **לד"ר אלינורה הרצוג**,

לרב פרופ' נחום רקובר ולאיילה ליבוביץ - שסיפרו לנו על דמותם של הרב והרבנית

הוצאה: **גף הפרסומים, משרד החינוך**

הפקה: **אתי אורלב, שרה תורג'מן**

התמונה בעמוד 20 ו-31 היא מתוך אוספי הארכיון הציוני המרכזי, ירושלים

(סימול: PHG\1333858)

התמונה בעמוד 22 היא של זלמנסון זלר, מתוך אתר פיקיויקי

התמונה בעמוד 32 היא מתוך אוספי הארכיון הציוני המרכזי, ירושלים

(סימול: PHG\1011294)

אתר מנהל החינוך: <https://edu.gov.il/sites/Hemed/Pages/homepage.aspx>

**"לְשִׁמְעַת אֶת הַמְּלִים שֶׁל הַלַּיְלָה, לְחוּשׁ בְּאוֹתוֹת,
לְדַעַת אֶפְלוּ בְּלֵב הַחֶשֶׁךְ שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ קִיָּמָה,
וְלֵאֱהָב אֶת הַחַיִּים בְּלֵב נִשְׁבֵּר...".**
זלדה

השנה, יותר מתמיד, אנו זקוקים לקרבה אנושית ולסיפורים. ילדים רוצים לשמוע את הקול המוכר של המספר, של ההורים, את קולה של הגננת. הם מצפים לסיפור, להתרחשויות עם הדמויות, מזדהים עימן ומפליגים למחוזות רחוקים.

הסיפורים על דמותם של הרב יצחק והרבנית שרה הרצוג זצ"ל מזמינים אותנו ואת ילדי הגן לעלות לארץ ישראל באונייה מאירלנד הרחוקה לנמל חיפה, לשמוע את בליל השפות, להקשיב לרב החובל, ולענות אמן לברכת "שהחינו" של הרב יצחק בהגיעם לארץ ישראל.

בסיפור השני אנו מצטרפים לצעדה בירושלים, הולכים בעקבות הרב יצחק הרצוג עם המוני בית ישראל ברחובה של עיר...

הרב יצחק והרבנית שרה הן דמויות בעלות אישיות מקיפה ושלמה. הנושאים הרבים שעסקו בהם מצביעים הן על גדולתם האישית הן על כך שתורתנו הינה תורת חיים מקיפה הנוגעת לחיים כולם ומכוונת אותם.

דרך הסיפורים אנו מבקשים להתחקות אחריהם, ומתוך כך ללמוד פרקים גדולים בתולדות תקומת מדינת ישראל, דרך עלייתם ארצה, התיישבותם, אהבתם לכלל ישראל ודבקותם העצומה בתורה ובלימודה.

לצד שני הסיפורים בספר נכתבו עוד שני סיפורי כרטיסייה. האחד: "תפילה לשלום המדינה", והשני: "קידוש מתוק בבית הרב והרבנית הרצוג", שבו נכיר את דמותה ופועלה של הרבנית שרה הרצוג וניפגש עם מאור פניה ותרומתה לקהילה.

תודה גדולה לגננות הנפלאות על יצירת סקרנות ועניין, על למידה בלב ובדעת.

ישר כוח גדול לרחל סלייטר ולתמר זקס על המסע הארוך, על ההקשבה, החיפוש, הקריאה והגילוי של חומרים לכתיבה והתאמתם לילדי הגן.

בתפילה לימים טובים.

שוש נגר

מ"מ ראש מנהל החינוך הדתי

אסתר חטב

מפקחת ארצית גני ילדים

"...חִזַּק אֶת יְדֵי מְגִי אֶרֶץ קְדִישְׁנוּ,

וְהִנְחִילֵם אֱ-לֹהֵינוּ יְשׁוּעָה,

וְעֵטְרַת נְצַחֲזֹן תְּעִטְרֵם,

וְנָתַתְּ שָׁלוֹם בְּאֶרֶץ,

וְשִׁמַּחַת עוֹלָם לְיֹשְׁבֵיהָ..."

מתוך "התפילה לשלום המדינה"

הרב יצחק אייזיק הלוי הרצוג

עולים לארץ ישראל

כתבה: תמר זקס

על הָרָצִיף שָׁלֵד החוף בְּאִירְלַנְד הָרְחוֹקָה הָעָלוּ הַסְּבָלִים אֶת הַמְּזֻדוֹת וְהָאֲרָגָזִים
הָאֲחֵרוֹנִים אֶל יַרְכְּתֵי הָאֲנִיָּה הַגְּדוֹלָה. חֲבָרִים וּבְנֵי מְשֻׁפָּחָה רַבִּים הִגִּיעוּ לְהַפְרֵד
מֵהָרֵב הָרְצוּג וְהָרֵבְנִית שָׂרָה וּלְבָרָךְ אוֹתָם בְּדַרְכָּם אֶל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הֵם לָחְצוּ יָדִים,
הִתְחַבְּקוּ, הִתְקַשְׁוּ לְהַפְרֵד, וְגַם חָזְרוּ וְאָחְלוּ שׁוֹב וְשׁוֹב זֶה לָזֶה:

“נִסְיָעָה טוֹבָה, לְשָׁנָה הַבָּאָה בִּירוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה!”

עֵגוֹן הָאֲנִיָּה הוֹרֵם.
הָרֵב וְהָרֵבְנִית נוֹפְפוּ לְחֲבָרֵיהֶם נִפְנוּף אַחֲרוֹן לְשָׁלוֹם,
וְהָאֲנִיָּה הִחְלָה אֶת מַסָּעָהּ אֶל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

בְּרָכוֹת בְּשָׂפוֹת שׁוֹנוֹת נִשְׂאוּ בְּאֵוִיר מְכַל פְּנֵה:

“גּוֹד מוֹרְנִינֵג”, “בוֹנְז’וֹר”, “הוֹלָה”, “שְׁלוֹם”

“אֲנִי מְדַאָּגְתִּי, אָמְרָה הֶרְבֵּנִית, “הַהֶפְלָגָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲרָכָה, וְהַנוֹסְעִים הִגִּיעוּ לְכָאן מְכַל רַחֲבֵי הָעוֹלָם - אֵיךְ נִצְלִיחַ לְדַבֵּר זֶה עִם זֶה?”

“אֵל דְּאָגָה”, עֲנָה הָרֵב, “אֲמַנָּם הַנוֹסְעִים בְּסַפִּינָה מְדַבְּרִים בְּשָׂפוֹת שׁוֹנוֹת, אָבֵל אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָנוּ קִשָּׁה לְהַבִּין זֶה אֶת זֶה. כְּלָנוּ הָרִי מִתְּפַלְלִים בְּאוֹתָהּ הַשִּׁפְחָה - בְּעֵבְרִית. וְלְכָלנוּ גַם אוֹתָהּ הַבְּקִשָּׁה: לְשִׁנָּה הַבָּאָה בִּירוֹשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה.”

“אָבֵל הָרֵב, כִּיצַד נִתְּפַלֵּל יַחְדָּו? מַה הִיא הַהֶלְכָה? הָאֵם זֶה מְתָר? הָרִי בְּכָל מְדִינָה מִתְּפַלְלִים בְּהֶבְרָה וּבְמַבְטָא שׁוֹנָה?” שְׁאַלוּ הַנוֹסְעִים מִסְּפָרֵד.

“מְתָר לְכָלֵם לְהִתְפַּלֵּל יַחְדָּו - וְכֵן נִגְהִי!” פָּסַק הָרֵב הָרְצוּג.

שְׁבוּעַ עֶבֶר, יוֹם וְעוֹד יוֹמִים, וְהָאֲנִיָּה הַגְּדוֹלָה שְׁטָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם.

בְּכָל בִּקְרָה, לְאַחַר הַתְּפִלָּה, סָפְרוּ כָּל הַנוֹסְעִים עַל הַסְּפוֹן אֶת הַיָּמִים שֶׁנִּזְכְּרוּ לְהַפְלָגָה, מְחַכְּמִים לְהַגִּיעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

יוֹם עֶבֶר וְעוֹד יוֹמִים, וְהָאֲנִיָּה הַגְּדוֹלָה הַמְּשִׁיכָה לְשׁוֹט עַל פְּנֵי הַמַּיִם.

בְּאַחַד הַיָּמִים רָעְשׁוּ הַגְּלִים, רוּחַ חֲזָקָה הִסְעִירָה אֶת הַמַּיִם, וְהָאֲנִיָּה הִתְנַדְּנְדָה בְּחֲזָקָה מְעֵלָה וּמְטָה.

רַב הַחוּבֵל הִבִּיט בְּמִשְׁקַפְתּוֹ אֶל הָאֲפֶק וְקָרָא:

“נוֹסְעִים יְקָרִים! עוֹד רְגָעִים סְפוּרִים נוּכַל כָּלְנוּ לָרְאוֹת אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מֵרְחוֹק.”
הַנוֹסְעִים הִתְאַסְּפוּ וְנִעְמְדוּ עַל סֵפּוֹן הָאֲנִיָּה וְסוֹכְכוּ עַל עֵינֵיהֶם כְּדִי לְהִיטִיב לָרְאוֹת.

“הֲנֵה הִיא שָׁם!” קָרְאוּ כַּמָּה מֵהַנוֹסְעִים שֶׁעָמְדוּ לִיד מַעֲקֵה הַסֵּפּוֹן.
“אֵיפֹה?”

“הֵיכָן? אֵינִי רוֹאָה דָּבָר.”

“הֲנֵה שָׁם! הִבִּיטוּ! יִשָּׁר וּקְצַת יְמִינָה...”

“אֲנִי רוֹאָה!”

“גַּם אֲנִי! גַּם אֲנִי!”

“אֲנִי לֹא מַצְלִיחַ לָרְאוֹת...” בָּכָה אֶחָד הַיְלָדִים שֶׁעָמַד מֵאַחֹר.

“הֲנֵה שָׁם, הִבֵּט קְדִימָה,” הִרְיָמָה אוֹתוֹ אִמּוֹ עַל יְדֵיהָ וְהִצְבִּיעָה אֶל הַחוּף.

“אֲשֶׁרִינוּ, מָה טוֹב חֶלְקֵנוּ שְׂאֲנוּ זֹכִים לְרֹאוֹת אֶת אֶרֶץ אֲבוֹתֵינוּ!”
הוֹסִיף הָרַב הָרְצוּג, וּדְמָעוֹת מְלֹאוֹ אֶת עֵינָיו.
הָאֲנִיָּה הָאֲטָה אֶת מְהִירוּתָהּ וְהִתְקַרְבָּה לְאֲטָה אֶל נִמְל חִיפָה.
הִתְרַגְּשׁוֹת עַל הַסַּפּוֹן הֶלְכָה וְגִבְרָה.

גַּם עַל הַחוּף בְּנִמְל חִיפָה הֵיְתָה שְׂמֵחָה גְדוֹלָה, הַכֹּל רָצוּ לְרֹאוֹת אֶת הָרַב
הָרֵאשִׁי לְיִשְׂרָאֵל, הָרַב יִצְחָק הָרְצוּג, בְּהִגִּיעוֹ לְאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ
עִנְיָן הָאֲנִיָּה הוֹרֵד אֶל הַמַּיִם, וְהָאֲנִיָּה נִקְשְׂרָה בַּחֲבָלִים עֲבִים אֶל הָרְצִיף.
טְפוֹת גֶּשֶׁם גְּדוֹלוֹת הִחֲלוּ לְרֹדֵת, אַךְ אִישׁ לֹא עִזַּב אֶת הַמְּקוֹם.

הָרַב חָבֵשׁ אֶת כּוֹבֵעַ הַצִּילִינְדֵר הַשָּׁחַר לְרֵאשׁוֹ,
לָקַח אֶת מַקַּל הַהֲלִיכָה בְּיָדוֹ
וַיֵּרֵד עִם הָרֶבֶנִית אֶל הַחוּף.

מֵעַגְלֵי רִקּוּדִים וְשִׁירָה מְלֹאוֹ אֶת הָרִחֻבָּה.
“שָׂאוּ שְׁעָרִים רֵאשִׁיכֶם, וְהִנָּשְׂאוּ פֶתַח עוֹלָם...”
שֵׁר הַקֶּהֶל כְּלוֹ יַחַדוֹ.

הָרַב יִצְחָק הַרְצוּג צָעַד אֶת צַעְדוֹ הָרֵאשׁוֹן עַל אֲדַמַּת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וְהַשִּׁירָה מִסְבִּיב הַלְכָה וְגַבְרָה.

הָרַב נֶעֱמַד בְּמְקוֹמוֹ,
נִשֵּׁם נְשִׁימָה עֲמָקָה וְנֶאֱנַח אֲנָחָה שֶׁל שְׂמֵחָה.
שָׁקֵט הַשְּׁתָרֵר סְבִיב כְּשֶׁהַחַל הָרַב לְבָרֵךְ בְּקוֹל:

“בְּרוּךְ אַתָּה ה'... שֶׁהַחַיִּינוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה!”
“אֲמִן!” עָנּוּ כָּלֵם וְהִמְשִׁיכוּ מִיַּד לְרִקְדָּה.

לְפָנוֹת עָרֵב, כְּשֶׁהִסְתִּימוּ הַבְּרָכוֹת,
הַשִּׁירִים וְהַרְקוּדִים, אָמְרָה הַרְבֵּנִית
“סוּף סוּף הִגַּעְנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֶף
הַמָּסַע שְׁלַנּוּ עֲדִין לֹא תָם -
הוּא רַק מִתְחִיל.”

“נְכוּן, הַסִּכִּים הָרַב הַרְצוּג,
“מְכָאן, מִנְמַל חִיפָה, נֶעְלָה אֶל עִיר
הַקִּדְשׁ, עִיר צִיּוֹן, יְרוּשָׁלַיִם. שָׁם,
בְּבֵיתֵנוּ הַחֲדָשׁ, נוֹכַל יוֹם יוֹם לְקַיֵּם
אֶת הַפְּסוּק

“עֲמָדוֹת הָיוּ רַגְלֵינוּ
בְּשַׁעְרֵיהָ, יְרוּשָׁלַיִם.
יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה
כְּעִיר שְׂחֻבָּרָה לָהּ יַחְדָּו.”

לאן צועד הרב יצחק הרצוג?

כתבה: רחל סלייטר

הצעדה לטקס בהר הרצל בשנת תש"י (1949)

“אָההה!” שׁוֹאֵג הָאָרִיָּה בְּקוֹל אֲדִיר.
“אָרִיּוֹת יְרוּשָׁלַיִם, הַשְּׂקִיפּוֹ עַל הָעִיר!
שָׂאוּ עֵינַיִם לַמְּרַחֵק,
לָאֵן צוֹעֵד הָרֵב הָרְצוּג יִצְחָק?”

שָׁמַשׁ בִּקְרַם מְאִירָה אֶת סִמְלֵי הָעִיר יְרוּשָׁלַיִם בְּכַנִּיסָה לְבֵיתָם הַגְּבוּהָ שֶׁל הָרֵב וְהַרְבֵּנִית הָרְצוּג.
“בִּקְרַם טוֹב!” מְדַגְדֶּגֶת קֶרֶן שָׁמַשׁ שׁוֹבְבָה אֶת הָאָרִיָּה הַגָּדוֹל, הָעוֹמֵד עַל שְׁתֵּי רַגְלָיו בְּמֶרְכָּז הַסִּמְלָל.
“בּוֹ-קֶר אוֹ-רָרָר!” נוֹהֵם הָאָרִיָּה וְשׁוֹמֵר בְּגוּפוֹ הַחֲסוֹן עַל חוֹמַת יְרוּשָׁלַיִם.
“בִּקְרַם מְבָרָךְ!” נִשְׁמָע גַּם קוֹלוֹ שֶׁל הָרֵב יִצְחָק הָרְצוּג מִפֶּתַח הַבַּיִת.
“צְרִיף לְצֵאת לְדֶרֶךְ,” אוֹמֵר הָרֵב לְבָנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ, “הַדֶּרֶךְ לְהַר הָרָצֵל אֶרְכָּה.”
“וְהַטָּקֵס הַחֲשׁוֹב מִתְחִיל עוֹד מְעַט,” מוֹסִיפָה הַרְבֵּנִית שָׂרָה.

“את שומעת שאגות של אריה?” שואלת מרים את גילה חברתה.
“אני שומעת קולות של אנשים מהכביש, היא עונה לה.

מרים, גילה ועוד ילדים מגן “רות”, הנמצא ליד בית הרב, רצים לחצר הגן ונצמדים לגדר.
“רותי, זה הרב הרצוג, שעליו את תמיד מספרת?” שואל יעקב את הגננת ומביט על הרב הצועד
במהירות ברחוב. הגננת מסתכלת אף היא על הרב החובש מגבעת שחורה גבוהה, ובידו אווז מקל,
שבקצהו גלה מכספת.
“כן. הוא הרב הראשי של ארץ ישראל, והוא חבר את התפלה לשלום המדינה שאנו שרים בכל
בקר, היא אומרת.

“תראי, כל האנשים הולכים אחריו, מתפלא יעקב.
“מענין לאן הוא ממהר...” תוהה רותי.

“אמא שלי אמרה שיש היום צעדה בירושלים, אומר מאיר.
“אולי נלך גם אנחנו אתם?” מבקשת מרים.
רותי וחיה מתייעצות ביניהן.

“שמירה על ירושלים היא מעשה חשוב. נלך גם אנחנו עם הרב הרצוג, מסכימה רותי.
“לבשו מעילים, כי קר בחוץ. חיה ואני נקח מים ותפוזים לדרך.”

ברחובות ירושלים נושבת רוח קרירה. הילדים מצטופפים סביב חיה ורותי ומצטרפים לרב
המתקדם ליד החנויות ברחוב.

"לֹאן כָּלְכֶם הוֹלְכִים?" שׂוֹאֵל מוֹכֵר הַתְּבַלִּינִים אֶת הָאֲנָשִׁים הַצּוֹעְדִים בְּרָחוֹב.
"כָּלְנוּ צוֹעְדִים עִם הָרַב הַרְצוּג לְכְבוֹד יְרוּשָׁלַיִם," עוֹנֶה אָבָא עִם עֲגֻלַת תִּינוֹק, "הַצָּטָרֶף אֵלֵינוּ".
מוֹכֵר הַתְּבַלִּינִים מְגִיף אֶת תְּרִיס הַחֲנוּת. הָאוֹפָה מְסִירָה אֶת הַסִּינֵר וְנוֹעֵלֶת אֶת הַמַּאֲפִיָּה. הַחֲנוּיּוֹת
בְּרָחוֹב נִסְגָּרוֹת זֶז אַחַר זֶז
עוֹד וְעוֹד אֲנָשִׁים, נְשִׁים וַיְלָדִים צוֹעְדִים בְּשִׁירָה הָאֲרָפָה.

קְלִיק, קְלִיק
קְלִיק, קְלִיק, קְלִיק

נוֹקְשׁוֹת עֶשְׂרוֹת הַנְּעִלִים
בְּרָחוֹבוֹת יְרוּשָׁלַיִם.

“אָההה!” שוּאַגים הָאַריות בְּקול אָדיר.
“אַריות יְרוּשָׁלַיִם, הַשְּׂקִיפוּ עַל הָעִיר!
שָׂאוּ עֵינַיִם לַמְּרַחֵק,
לָאן צוֹעֵד הָרַב הָרְצוּג יִצְחָק...?”

סרקו ותוכלו
לראות את
האריה שואג

“מַאִיר, פּוֹנָה יַעֲקֹב לַחֲבָרוֹ הַטּוֹב, “אַיִךְ יִשְׁמֹר הָרַב עַל יְרוּשָׁלַיִם?”
“אוֹלֵי הָרַב הוֹלֵךְ לְבֵית הַכֶּנֶסֶת כְּדֵי שְׁנַתְּפִלֵּל כָּלֵנוּ שֶׁה' יִשְׁמֹר עַל יְרוּשָׁלַיִם?” מַצְבִּיעַ מַאִיר עַל בֵּית
הַכֶּנֶסֶת “יִשְׂרוּן” שֶׁבְּפִנֵּת הָרְחוֹב.
הָרַב הָרְצוּג מְגִיעַ עַד בֵּית הַכֶּנֶסֶת - אָךְ לֹא נִכְנָס אֵלָיו.
הֵילָדִים מְסַתְּפְלִים יְמִינָה וְשִׂמְאַלָּה, לָאן יִפְנֶה הָרַב עֲכָשׁוּ?
הָרַב מְסַתְּוֵבב וּמְחַיֵּךְ אֶל מְאוֹת הָאַנְשִׁים. הוּא פּוֹנָה שְׂמַאֲלָה בְּמַעֲלָה הַכְּבִישׁ, וְאַחֲרָיו מְמַהְרִים כָּלָם.
“יֵלְדִים!” קוֹרֵאת רוּתִי וּמְתוֹפֶפֶת בְּתֶף, “הַשְּׂאֲרוּ לְיָדֵי וּלְכוּ בְּזוּגוֹת!”

קְלִיקוּ, קְלִיקוּ
קְלִיקוּ, קְלִיקוּ, קְלִיקוּ

נוֹקְשׁוֹת עֲשָׂרוֹת הַנְּעִלִים
בְּרְחוֹבוֹת יְרוּשָׁלַיִם.

“תִּרְאוּ!” מַצְבִּיעַ מַאִיר לְפֶתַע עַל שְׁנֵי פְּסָלֵי אַרְיֹת הַכּוֹרְעִים עַל עַמּוּדִים בְּכַנִּיסָה לְתַחֲנַת הַמִּשְׁטָרָה.

ילְדֵי הַגֵּן מְנוֹפְפִים לְאֲרֵיֹת הָאָבֶן וּמְשִׁיכִים בְּדַרְכָּם.
כְּשֶׁמִּגִּיעִים הַיְלָדִים לְקֶצֶה הָרְחוֹב, מִבֵּיט הָרֵב אֶל אֲלֵפֵי הָאֲנָשִׁים שֶׁהוֹלְכִים אַחֲרָיו,
פּוֹנֶה שְׂמֵאלָה וּמְטַפֵּס בְּשִׁבִיל עֶפְרַת מִתְפַּתֵּל.
"הִגְעֵנוּ לְהַר הָרָצֵל," מוֹדִיעָה רוּתִי.
ילְדֵי הַגֵּן הָעֵיפִים מְתִישְׁבִים עַל אֲבָנִים בְּשֹׁדָה, וְחִיָּה מוֹזַגְת מִיָּם לְכָל יֶלֶד וְיֶלְדָה
וּמְצִיעָה פְּלֹחֵי תַפּוּז עֶסִיסִיִּים.
יַעֲקֹב וּמֵאִיר, מְרִים וְגִילָה מִתְקַרְבִים לְרוּתִי.
"רוּתִי," מְחַבֶּקֶת אוֹתָהּ מְרִים, "לָמָּה צָרִיךְ לְשָׁמֹר דְּוֹקָא עַל הָעִיר יְרוּשָׁלַיִם?"
"זֹו עִיר הַקֶּדֶשׁ שְׁלֵנוּ," מְסַבֶּרֶה רוּתִי, "הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּחַר אֶת מְקוֹמוֹ שֶׁל בַּיִת
הַמְּקֹדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם."
"אֵז אֵיךְ שׁוֹמְרִים עָלֶיהָ?" שׁוֹאֵלֶת מְרִים.
"ירוּשָׁלַיִם יֵשְׁבָה בְּדָד שָׁנִים רַבּוֹת מְאֹד," מְצַטְרֶפֶת חִיָּה לְשִׁיחָה, "וְעַכְשָׁו, כְּשֶׁעוֹלִים
לְמַדִּינַת יִשְׂרָאֵל יְהוּדִים מְכָל הָאָרְצוֹת, הַצְּעָדָה מְזַכֶּרֶה לְכֻלָּם שֶׁירוּשָׁלַיִם הִיא הַלֵּב
שֶׁל מְדִינַת יִשְׂרָאֵל."
"וְלָמָּה בָּאוּ כָּלָם עַד הַר הָרָצֵל?" שׁוֹאֵל יַעֲקֹב וּמִבֵּיט עַל אֲלֵפֵי הָאֲנָשִׁים שֶׁסָּבִיבוּ.

"הנה הרב הרצוג!" קוראת מרים בקול ומצביעה על במה גדולה המצבת
בראש ההר ושמעליה מתנופף ברוח דגל ישראל.
הרב מרים את היד ואומר, "אם אשכחך ירושלים, תשכח ימיני!"
כל האנשים שעומדים על הבמה מצטרפים לרב.
"אנחנו מבטיחים לשמור על מדינת ישראל ועל ירושלים!" קוראים כלם
יחד בקול גדול, וההד מתגלגל סביב.

אנשי השירה פוצחים בקודים ומזמינים את ילדי הגן להתקרב לבמה ולרקוד אתם. גם
הרב הרצוג מצטרף לשמחת החוגגים.
"מחר יכריז ראש הממשלה, דוד בן גוריון, שיירושלים היא עיר הבירה של מדינת ישראל!"
שומעים הילדים את הרב מכריז בשמחה.

"אההה!" שואגים אריות ירושלים בקול אדיר.
"יש שמחה גדולה פה בעיר,
שירה חזקה נשמעת ממרחק...
איפה נמצא הרב הרצוג יצחק?"

מה דעתכם ילדים? מי יגלה לאריות לאן צעד
הרב ואיך הוא שמר על ירושלים?

הורים יקרים!

דמות המופת בשנת ה'תשפ"ה היא הרב יצחק אייזיק הלוי הרצוג, שכינה בתפקיד הרב הראשי לישראל בשנים תרצ"ו-תשי"ט (1936-1959).

"ארון קודש מלא ספרים" - כך תיאר הרב קוק את בקיאותו של הרב הרצוג בתורה. עם זאת למד הרב גם מדעים (עשה דוקטורט על ה"תכלת"), משפטים, מדעי החברה, ספרות ופילוסופיה - הכול לפי הצורך שנתעורר בו עם לימוד התורה והשימוש ברבנות.

שנות כהונתו של הרב היו ימים הרי גורל, ועם זאת הצליח להנהיג ולהוביל תמיד מתוך אמונה וביטחון בה'. בתקופת השואה הרעיש הרב עולמות בניסיון לעצור את השמדת העם היהודי, ועשה מאמצים אדירים להביא לארץ את שארית הפלטה. בתקופת קום המדינה עמדו אתגרים רבים לפתחו, והוא היה מעורב בכלום: הרחבת ההתיישבות, חיזוק מערכת הרבנות, כינון חוקה, וקידום ערכים של אחדות ואחוה בין החוגים השונים.

סיפורים רבים מסופרים על חוכמתו וצדקותו של הרב, ומתוכם חיפשנו את הסיפורים שיכולים לגעת בלב הילד הרך. שני סיפורים מובאים בספר זה: "עולים לארץ ישראל" ו"לאן צועד הרב יצחק הרצוג", ושני סיפורים בכרטיסיות סיפור מוצעים להשאלה בספריית הגן: "מתיקות הקידוש בבית משפחת הרב הרצוג", ו"תפילה לשלום המדינה".

עליית הרב לארץ ישראל

הסיפור "עולים לארץ ישראל" מתאר את סיפור העלייה של הרב והרבנית ואת קבלת הפנים המרגשת שנערכה לכבוד הרב בארץ ישראל. ההשראה לסיפור הייתה סרט (בקישור משמאל) שבו רואים את ההתרגשות הרבה שבה התקבל הרב בהגיעו לארץ.

סיפורי עלייה הם מטבעם סיפורים מרגשים. לכל משפחה ישנו סיפור העלייה שלה, אך לעיתים קרובות הילד איננו מכיר את הסיפור המכונן הזה. כדאי לשתף את ילדכם בסיפור העלייה הפרטי של משפחתכם.

בכרטיסיית הסיפור "תפילה לשלום המדינה" מתוודעים ילדי הגן לתפילה חדשה שחיבר הרב הרצוג (ועליה חתומים גם הרב בן ציון מאיר חי עוזיאל והסופר ש"י עגנון).

בימי טרום המדינה, וגם לאחר הקמתה, תבעו ההתרחשויות המדיניות בארץ ישראל את התערבותו של הרב הראשי בעמידה על זכותו של העם היהודי על ארצו.

צעדה להר הרצל

בסיפור "לאן צועד הרב יצחק הרצוג" באה לידי ביטוי התגייסותו למען חיזוק מעמדה של ירושלים כעיר הקודש וכבירת מדינת ישראל. אפשר לשמוע את הרב ישראל מאיר לאו מספר בדומטיות את הסיפור בקישור המצורף.

לסיפור נוסף נופך סיפורי באמצעות ילדי הגן והאריות המצטרפים לשיירה. לסיפור מצורפים קישורים שכדאי לסרוק ולהראות דרכם לילדים סרטונים של אריות שואגים, כדי להעצים את הקריאה.

אפשר לצייר עם הילדים את הדרך שבה צעד הרב ואחריו אלפי האנשים עד הר הרצל, ולשחק עימם משחק מסלול, כמו שמשחקים הילדים בתמונה.

בכרטיסיית הסיפור "מתיקות הקידוש בבית הרב הרצוג"

שומעים הילדים על הרבנית שרה הרצוג שפתחה את דלת ביתם לכל מי שחפץ להשתתף בקידוש השבת. סביב השולחן הסתופפו בצוותא שועי עולם עם פשוטי העם, וכולם קיבלו יחס מכיל וקשוב. בסיפור בא לידי ביטוי פועלה של הרבנית לקידום מעמד האישה בישראל.

כתבה: רחל סלייטר

